

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. M. D.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 4 Az 67/2019-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019, č. j. OAM-428/ZA-ZA11-HA10-2019, neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2020, č. j. 4 Az 67/2019-20.

[2] Městský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 6. 5. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž při pohovoru mimo jiné uvedl, že není členem žádné politické strany a o politiku se nezajímá. Do roku 2007 bydlel v Hanoji, poté odletěl do České republiky na základě víza za účelem podnikání. V Praze podnikal v oblasti textilu, v roce 2017 byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za řízení pod vlivem alkoholu, poté mu nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. O mezinárodní ochranu požádal, protože tu má nemocnou matku a nemovitost; jiným způsobem si svůj pobyt v ČR zajistit nemůže.

[3] Městský soud konstatoval, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo; dostatečným a přezkoumatelným způsobem se vypořádal se všemi důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, tyto podklady jsou objektivní a přiléhavé na situaci žalobce. Žalobce netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován z některého z taxativně uvedených důvodů dle § 12 zákona o azylu. Tvzení o nedemokratickém systému ve

Vietnamu a odkaz na dlouhodobost pobytu v ČR jsou proto z tohoto pohledu irelevantní. Žalobcova situace pak není ani případem hodným zvláštního zřetele, odůvodňujícího udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu; očekávatelné ekonomické a sociální potíže spojené s návratem do vlasti, jakož i rodinné vazby na území ČR důvodem ve smyslu citovaného ustanovení nejsou. Žalobce je zdravý, svéprávný a v produktivním věku, ve Vietnamu žádná humanitární katastrofa ani ozbrojený konflikt neprobíhají. Ani z tvrzení, že matka žalobce s ním žije ve společné domácnosti a dochází k praktickému lékaři a do nemocnice, nevyplývá, že by se mělo jednat o případ hodný zvláštního zřetele.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani obavám žalobce z hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu, neboť k těmto důvodům žalobce nic konkrétního neuvedl. Stejně jako žalovaný neshledal ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jakkoli jej žalobce výslovně nenamítal. Uvedl, že ze správního spisu nevyplývala žádná konkrétní okolnost, kvůli níž by odepření mezinárodní ochrany zakládalo porušení práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobcova matka může se žalobcem přesídlit do Vietnamu; pokud by odmítla, nemůže tato skutečnost jít k tíži žalovanému, neboť citované ustanovení Úmluvy nezakládá právo na pozitivní plnění ze strany státu. Žalobce nadto ani nedoložil zdravotní stav své matky, ba ani nespecifikoval, o jaké zdravotní potíže se jedná; tvrdil jen obecně problémy s hybností. I doložení osobních a rodinných poměrů je v azylovém řízení na žadateli, správní orgán tyto informace nemůže vyčíst ze zpráv o zemi původu. Je sice pravdou, že žalovaný žalobce nevyzval, aby ke zdravotnímu stavu své matky poskytl podklady, žalobce se však nedostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, kde mohl navrhnout jejich doplnění. Krom toho ze zpráv o zemi původu se podává, že ve Vietnamu je běžná zdravotní péče dostupná a totéž platí pro běžné léky. Důvodem udělení doplňkové ochrany pak není ani okolnost, že žalobce na území ČR pobývá dlouhodobě a že zde má svůj majetek. V zemi původu fungují organizace, které zájemcům pomáhají vyhledat zaměstnání.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost je doslovným opakováním žalobních výtek vůči napadenému rozhodnutí. Nad rámec těchto žalobních námitek stěžovatel toliko dodal, že rozsudek městského soudu je nezákonný pro vyslovený nesprávný právní názor a je i nepřezkoumatelný, neboť paušálně odmítá námitky uvedené v žalobě, aniž by vyvrátil existenci vážného zásahu do základních práv a svobod stěžovatele v případě jeho návratu do země původu.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu a odkázal na obsah správního spisu. Co se týče doložení podkladů týkajících se zdravotního stavu stěžovatelovy matky, žalovaný upozornil, že stěžovatel měl možnost během celého správního řízení podklady doplnit, k výzvě žalovaného k seznámení se s podklady pro rozhodnutí se stěžovatelův právní zástupce nedostavil. Stěžovatel sám se práva na doplnění spisového materiálu a vznesení dalších důkazních návrhů vzdal.

pokračování

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[11] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně ani sám netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu výše uvedených kritérií. Ve své argumentaci se omezuje na věc samou, přičemž doslova kopíruje své žalobní výhrady vůči napadenému rozhodnutí žalovaného. Městskému soudu bez jakékoli bližší konkretizace vytýká zaujetí nesprávného právního názoru a nevypořádání se s jeho žalobními námitkami. Jím tvrzená pochybení městského soudu by sice obecně mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení v postupu či v rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, jejichž existence mohla mít alespoň potenciálně vliv na rozhodnutí ve věci samé (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 2 Azs 137/2006-67). K takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo. Městský soud ve věci postupoval standardně, v rozsudku s poukazem na provedené důkazy a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu srozumitelně vysvětlil, proč nepovažuje podanou žalobu za důvodnou a nepominul také žádnou z podstatných námitek uplatněných stěžovatelem. To, že vyhodnotil důkazy jinak, než by si stěžovatel představoval, samo o sobě žádnou vadu řízení, natož hrubou (čítaje v to i nepřezkoumatelnost rozsudku), nezpůsobuje.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu